

SUKURI

on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti, joka sisältyy jäsenmaksuun

JULKAISIJA

Vantaan Seudun Sukututkijat ry
www.vantaanseudunsuku.net

PÄÄTOIMITTAJA

Maija Parviainen
040 779 1753
maija.parviainen@iki.fi

TOIMITUSNEUVOSTO

Liisa Hautanen, pj.
Maija Parviainen
Jouko Syväjärvi

AIKATAULUT 2014

Nro	Aineisto	Ilmestyy viikolla
1	20.1.	8
2	7.4.	19
3	5.8.	36
4	27.10.	48

AINEISTOT

Lehdessä julkaistavaksi tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään päätoimittajalle osoitteella: Kotinummentie 4 C 17, 00700 Helsinki

ULKOASU JA TAITTO

Seppo Mahlman
www.printway.fi

PAINOPAikka

Sata-Seri Oy, Rauma 2013

ISSN 1796-7473

19. vsk

KANNEN KUVA

Sarka maatalousmuseossa oli esillä käsin veivattavat myllynkivet. Melkoiset käsivoimat piti olla sillä, joka aamusella itselleen puurojauhot tällä pelillä halusi hiertää.
– Jouko Syväjärvi

Päätoimittajalta

Oman elämänsä kertoja

Kuinka moni sukututkija muistaa kerätä jälkipolville tietoja omasta elämästään tai vanhempiansa elämästä? Usein omat kokemukset tuntuvat olevan liian lähellä, että niitä tajuaisi dokumentoida. Monesti ihminen myös ajattelee, että kyllähän minä tuon muistan myöhemminkin merkittävästi muistiin, vaan unhoon saattaa painua.

Äitini on vaihtanut kirjeitä joidenkin ystäviensä kanssa. Nyt puhun vuosikymmeniä vanhoista kirjeistä, joita he ovat antaneet nippuna takaisin lähettäjälle. Silloin kumpikin on voinut lukea uudelleen, mitä hänelle itselleen on tapahtunut ja minkälaisia tunnelmia perheessä on koettu. Ymmärtääkseni molemmat osapuolet ovat olleet todella tyytyväisiä vaihtokauppaan. Onhan se kiinnostavaa lukea ystävien vanhoja viestejä, mutta varmasti vielä mielenkiintoisempaa on löytää kirjeistä oma nuori itsensä. 1950- ja 1960-luvuilla vielä kerrottiin käsin kirjoitetuissa kirjeissä ystäville ihan arjenkin elämästä. Nykyisten kopiomahdollisuuksien aikana on helppoa vaikka kopioida kirjeniput ennen kuin antaa ne pois.

Sukututkijat tietävät, että 1800-luvun esivanhemmista ei välttämättä ole jäänyt mitään konkreettisia muistoja kirkonkirjamerkintöjen lisäksi. Nykyään elävistä ihmisistä tietoja ja merkintöjä syntyy liiankin kanssa.

Työskentelen yhteisössä, jossa melkein jokaisella on jatkuvasti päivitettävä ansioluettelo, curriculum vitae eli tuttavallisesti cv. Mitäpä, jos jokainen meistä keräisi jälkipolvilleen koosteen elämänsä tärkeistä tapahtumista, koulutuksista, työpaikoista, osoitteista ja asuinpaikoista, harrastuksista, matkoista ja muista asioista? Luetteloa voisi aluksi tehdä vaikka ranskalaisina viivoina. Aineistosta voisi syntyä vähitellen vaikka kokonainen elämäkerta, joka sitten olisi myöhemmille sukupolville todellinen aarre.

Maija Parviainen
maija.parviainen@iki.fi